

II. FEJEZET

AFRIKAI IDENTITÁSOK, AFRIKAI KONFLIKTUSOK

Politikai hatalom és nemzeti identitás Afrika szarván

Tadesse Eyassu

BEVEZETŐ

Afrikában számos konfliktus gyökere az új és jórészt *mesterséges államok* létrehozásáig nyúlik vissza, melynek során a határokat az etnikai csoportokra és vallási közösségekre való tekintet nélkül húzták meg, így sokan kerültek kisebbségbe az új országokban. Az államot vezető elitek túl gyakran nyilvánítják ki tekintélyelvű elnyomó uralmukat és saját törzsi csoportjukat vagy vallási közösségüket részesítik előnyben mások kárára.

Jóllehet az embereknek kulturális létük kezdetei óta mindig is volt valláshoz, szülőhelyhez, nyelvhez kötődő azonoságtudatuk, csak a gyarmatosítás és államalapítás korszakában kezdték nagyobb etnikai csoportokhoz tartozónak érezni magukat.

A gyarmati és posztkoloniális államok új társadalmi csoportokat hozták létre, amelyeket etnikai, vallási vagy regionális alapon azonosítottak. Csupán a közelmúltban történt előrelépés a tekintetben, hogy az egyazon „kategóriába” került emberek összefogjanak, hogy közös érdekeket képviselő politikai csoportként lépjenek fel a hatalom birtokosaival szemben. Közös érdekük pedig elsősorban a politikai autonómiához, az iskolába és a munkahelyekre való bekerüléshez, valamint a helyi erőforrások birtoklásához fűződik. Összetartásuk és közös cselekvésük a modern állami követelés terméke, vagyis, hogy az embereknek erős csoportokban kell hallatniuk hangjukat, amennyiben pedig ezt nem teszik, súlyosan hátrányos helyzetbe kerülnek.

Nem etnikai különbségek hozzák felszínre a félelmet, hanem azok a vezetők, akik a hadsereget és a médiát uralják, ők gerjesztik ugyanis fentről a gyűlöletet, amely végül az embereket erőszakos cselekedetekre sarkallja. Az emberek különböző okokból érezhetnek félelmet vagy ellenszenvet egy másik csoporttal szemben, különösen olyankor, amikor a társadalmi és gazdasági változások a másik csoportnak látszanak kedvezni. Ez a rivalizálás és ellenszenv azonban rendszerint nem vált ki erőszakos cselekedeteket a csoportok között, ha nem érkezik egy „lökés” oda-fentről.

A legtöbb esetben a politikai autonómiáért folyik a harc Afrika azon területein, ahol az elnyomott népek követelik saját nyelvük használatának és vallásuk

gyakorlásának jogát, és hogy maguk rendelkezhessenek saját területük és természeti erőforrásaik fölött.

Nyílt hatalmi harc folyik például különböző csoportosulások között Libériában, Szomáliában és Angolában, ahol a szemben álló felek gyakran egy bizonyos régióból vagy klánból toborozzák katonáikat, hogy a helyi vezetőket és híveiket felhasználhassák követőik irányítására.

A függetlenség elnyerése után demokratikusnak mondható politikai berendezkedés csak néhány országban alakult ki Afrikában – többségében polgári vagy katonai vezetésű egypártrendszerek jöttek létre. Ezek vagy szocialista, vagy kapitalista fejlődési úton indultak el, de még az utóbbi esetben is az állam volt a gazdasági élet legfőbb szervezője. A demokratikus kormányzati formák bevezetése azonban a volt afrikai szocialista térséghez hasonlóan a szeparatista tendenciákat erősítette meg és felszította a polgárháborús összecsapásokat.

Az afrikai országok a politikai rendszerek széles skáláját mutatják: a hagyományos monarchiáktól a nacionalista-populista és totalitárius jobb és baloldali rendszerektől a többpárti demokráciáig. Azok az államok, amelyek vagy a szocializmus vagy a kapitalizmus ideológiáját követték, megkísérelték azt a struktúrát és intézményrendszert kialakítani, amit a keleti, illetve a nyugati tömb országai korábban a kapitalista, illetve a szocialista rendszer kiépítésekor már létrehoztak. Elmaradt politikai gazdasági és szociális viszonyaik arra készítették az államokat, hogy kulcsszerepet játszanak a gazdaságban.

Az 1990-es évek kezdete óta Afrika Szaharától délre eső részén a (sok esetben formálisan) többpártrendszerű országok száma emelkedett, ugyanakkor a törzsi feszültségek szinte minden országban erősödtek. A hidegháború megszűntével a nemzetközi kapcsolatokat fél évszázadon át uraló kétpólusú világrend felbomlott, és az Öböl-háború világosan megmutatta az USA hegemoniáját az akkor egypólusú világban. A fejlődő országokra nyomás nehezedett, hogy drámai változtatásokat hajtsanak végre, átalakítva politikai, gazdasági és társadalmi strukturáikat.

Az afrikai értelmiség a függetlenség elnyerése óta egyre inkább igyekezett a nemzeti identitást, a nemzeti államot és a nemzeti piacot hangsúlyozni, semmint az új nemzeti határokon belüli etnikai problémákkal foglalkozott volna. Ennek ellenére a nacionalizmus, az etnikai és vallási hovatartozás felülkerekedett az állampolgárság eszméjén és minden olyan törekvést maga alá gyűrt, amely nemzeti, faji vagy vallási különbségektől függetlenül fejlődésre irányult volna. Megfigyelhető, hogy ebben az időszakban felerősödött az etnikai erőszak, pontosan akkor, amikor a kontinens a nyíltabb politikai rendszerek irányába mozdult el.

A demokrácia megvalósítására irányuló követelések együtt jártak olyan törekvésekkel is, melyek a nemzetiségi, sőt törzsi hovatartozáson alapuló független részállamok alapítását szorgalmazták. A mai napig megfigyelhető, hogy a nemzetiségi és a törzsi törekvések a régi nemzeti állami strukturán belül dühös politikai megnyilatkozásokkal és éles összeütközésekkel továbbra is jelen vannak.

Afrikában a mai államhatárokat a XIX. század utolsó évtizedeiben aláírt európai nagyhatalmi megállapodásokban rögzítették. A gyarmati hatalmak által ténylegesen a berlini konferencia után megvont határok kijelölésekor nem vették figyelembe a benszülötték faji különbségeit, származásukat, történelmét, szokásaikat, kulturájukat és társadalmi rendjüket. Egyes népek egyszer csak idegen országokban találták magukat – például ma a maszájok egy része Kenyában, egy része Tanzániában él –, s ezért nem sokat törődtek a szavannákon amúgy sem látható határokkal. A törzsi tudat értékrendjében a saját néphez való lojalitás fontosabb, mint az absztrakt államhoz. A tribalizmus tehát az államélet alapjait fenyegeti, ezért lehet oly gyakori a katonai diktatúra vagy a tekintélyuralmi egypártrendszer.

Az országhatárok gyakran hosszú múltra visszatekintő egységes etnikai területeket szelnek ketté. Ennek eredményeképpen az ország, a nemzet és a haza fogalmát a többnemzetiségű államokban a nem államalkotó néphez tartozó etnikai csoportok eltérően ítélik meg. Az eltérő viszonyulásban politikai, társadalmi, gazdasági és kulturális tényezőknek döntő szerepe van. Az emberek gyakran úgy érzik, hogy szorosabb kapcsolatok fűzik őket a másik országban élő szomszédaihoz, mint a saját országaikban élő, de más népcsoportokhoz tartozó emberekhez, vagyis megfogalmazódhat a vágy a rokonállamokhoz való csatlakozásukról, hogy kivihassák saját függetlenségüket.

KONFLIKTUSOK AFRIKA SZARVÁN

„Afrika szarva”, azaz Észak-Kelet-Afrika az egyik legfontosabb és stratégiaileg kiemelkedő jelentőségű régió Afrikában és a világgazdaság számára. Hídként szolgál Afrika és a Közel-Kelet között, egyben a Perzsa-öböl olajmezőinek kapuja is. Történelmileg és kulturálisan gazdag terület, hatalmas természeti erőforrás-potenciállal. A régió bővelkedik folyókban, tavakban, erdőkben, állatállományban, illetve jó mezőgazdasági lehetőségeket rejt magában, ideértve a kiaknázatlan olaj-, arany-, só-, vízenergia-készleteket és földgáz-mezőket.

„Afrika szarva” etnikailag, nyelvileg és vallásilag is vegyes képet mutat. Ez egy olyan hely, ahol a világ két legnagyobb vallása, a kereszténység és az iszlám békésen megfér egymás mellett generációkon keresztül.

Mindez különösen igaz Etiópiára. Az Afrika szarvának nevezett térség gyarmatosításában három európai nagyhatalom vett részt: az angolok, az olaszok és a franciák. Más-más szempontok játszottak viszont szerepet abban, hogy a térségen belül melyik területet ki akarta megszerezni. Az angolok számára gazdasági jelentősége nem volt a régiónak. Afrikában eleve kiterjedt gyarmatbirodalommal rendelkeztek, és e szegény vidék nem volt birtokában azoknak a fontosabb erőforrásoknak, amelyek őket érdekelték volna. Ugyanez volt igaz a franciákra is. Számukra – hasonlóan a britiekhez – a térség egyedüli jelentőségét stratégiai fekvése jelentette: a Vörös-tenger ellenőrzésének lehetősége. Ezek alapján csak a fonto-

sabb pontokat szállták meg: a franciák a mai Dzsibutit, amely a Vörös-tenger bejáratánál fekszik és stratégiai fontosságú az óceánhoz jutásban, az angolok pedig az ettől keletre fekvő partvidéket, Észak-Szomáliát. Az olaszok ezzel szemben, mivel lekéstek Afrika felosztásáról, és fiatal államként nagy gyarmatbirodalmat akartak, fantáziát láttak az egész térségben. Gyarmatosították Eritreát és a kelet-szomáli partvidéket, majd Etiópiával is megpróbálkoztak, de a félelmetes olasz hadsereget 1896-ban Aduánál az etiópok megverték, így a nagy múltú ország gyarmatosítása lekerült a napirendről pár évtizedre. Etiópia így a kontinens egyetlen független állama maradt, és státuszát a nemzetközi közösség is elismerte.

Szomáliában a régóta dúló polgárháború és az ország területe fölött ellenőrzést gyakorló központi kormányzat hiánya következtében kialakult helyzet több szempontból is fenyegetést jelent a mai napig a külvilág számára. A szomáliai konfliktus egyik legfőbb kiváltó oka a klánok uralma és rivalizálása. A politikai babérokra vagy hatalomra törő politikusok a saját céljaiknak megfelelően manipulálják a klánokat, legtöbbször az ősi „oszd meg és uralkodj” elv alapján. A hagyományok szerint ugyanis a konfliktusokat a klánok idős tagjainak a közvetítésével oldották meg eredetileg. A klánok törvényei szerint oldották meg a települések kérdését vagy a vérdíj fizetését, amellyel korábban elkerülhetőek voltak a fegyveres összecsapások.

A második nagyobb konfliktus a szomáliai hadsereg és a Szomália Nemzeti Mozgalom (SZNM) között zajlott észak-nyugat Szomália ellenőrzése miatt. A SZNM bázisa az Izsák (Isaaq) klán, amely akkor fordult először szembe a Barré-rezsimmel, amikor az az 1980-as években katonai ellenőrzés alá vonta az észak-nyugati országrészt, hogy megtörje a klán hatalmát és megfossza üzleti lehetőségeitől. A polgárháború 1988-ban katasztrófához vezetett, amikor a kormánycsapatok civileket kezdtek támadni, elsősorban az Izsák klánból.

Mintegy 60 ezren haltak meg ekkor, és 800 ezren menekültek Etiópiába a bombázások elől. Válaszul 1991-ben Szomáliföld kinyilvánította függetlenségét. Ezt a világ egyetlen kormánya sem ismerte el annak ellenére sem, hogy az anarchikus déli résszel szemben viszonylag független és stabil terület maradt az uralkodó klánok uralma alatt.

A harmadik nagy konfliktust 1991 előtt a kormány fellépése eredményezte a klán alapú felszabadító mozgalmak ellen. Ezek közül a legerősebb az Egyesült Szomáli Kongresszus (Havije-klán), a Szomáli Hazafias Mozgalom (Ogadeni-klán) és a Szomáli Felszabadító Demokratikus Front (Madzsertín-klán). Ez a többfrontos háború előre vetítette azt a fosztogatást és banditizmust, ami a későbbi polgárháborút jellemezte. Ehhez járult hozzá, hogy a hidegháború utolsó évtizedében nagy mennyiségű fegyver áramlott a térségbe, amely a bipoláris korszak lezárultával stratégiailag már nem volt fontos a rivális nélkül maradt Egyesült Államoknak.

2006-ban az Egyesült Iszlám Bíróságok vonták ellenőrzésük alá Szomáliát. Ők ellenőrizték Mogadishut, és az év közepére az egész országot képesek voltak hatalmukba keríteni. 2006 májusában újabb konfliktus tört ki a hadurak megbuk-

tatására. A küzdelem a világi hadurak által a „Szövetség a béke helyreállítása és a terrorizmus ellen” nevében februárban létrehozott egységfront erői és az Egyesült Iszlám Bíróságok csapatai között zajlottak. A terrorizmus ellenes egységfront egészen nyilvánvalóan az USA támogatására játszott: korábban az amerikaiak ellen harcoló hadurakat és kereskedőket tömörítő szervezet most éppen a radikális iszlamisták féken tartásának az eszköze – amerikai pénzből. Az iszlamisták azzal vádolták meg az Egyesült Államokat, hogy azok a CIA-n keresztül támogatják a hadurakat annak érdekében, hogy ezzel megakadályozzák az iszlamista erők hatalomszerzését.

2006 júniusában az iszlám milíciák vették át a hatalmat Mogadishuban. Egy héttel később a „Szövetség a béke helyreállítása és a terrorizmus ellen” utolsó bástyája, a dél-szomáliai Dzsowhar is elesett, a Szövetség maradék erői Etiópiába menekültek, a hadurak szövetsége összeomlott. Az átmeneti kormányzat a kelet-afrikai békefenntartó erőket kérte a térségbe, ezt azonban az iszlamisták ellenezték, és arra kérték az Afrikai Uniót, hogy tegyen le e tervéről. Ez ugyanis idegen – részben ellenségesnek tekintett etióp – csapatok jelenlétét eredményezte volna, ami sérti az ország szuverenitását. Az Iszlám Milícia 2006 októberében dzsihádot hirdetett a többségben keresztény Etiópia ellen. Egy hónappal később összeomlottak a béketárgyalások az ENSZ által is elismert északi kormányzat és déli iszlamista erők között.

A nemzetközi közösség attól tartott, hogy ismét kitör egy háború, amelyben Etiópia, és ellensége, Eritrea is részt vesz a különböző klikkeket támogatva.

A háború december 21-én tört ki, amikor az Egyesült Iszlám Bíróságok vezetője, Hasszan Dahir Aweys sejk kijelentette, hogy „Szomália a háború országa, és minden szomálinak részt kellene vennie az Etiópia elleni harcban”. Ezután kitört a harc az iszlám milíciák és az etióp erők által támogatott szomáli kormányzat között. Három nappal később az etióp légierő elkezdte bombázni az iszlamisták állásait szerte az országban. Karácsonykor Etiópia kijelentette, hogy háborúban áll az ellensége, Eritrea által támogatott Iszlám Bíróságokkal, néhány napon belül kemény csapást mért rájuk, és kiűzte őket Mogadishuból, majd az addig az iszlamisták fő fészekének számító Kismayoból is.

2007 januárjában az Egyesült Államok nyíltan beavatkozott és iszlamista állásokat támadott helikopterrel.

A szomáliai konfliktus rendezésére továbbra sincs reális esély. Az etióp hadsereg kivonulásával újra könnyen káoszba süllyedhet az ország. Úgy tűnik, a klánok által uralt és három részre szakadt ország belső kaotikus állapota mellett Szomália az etióp-eritreai konfliktus egyik frontja is, amelyben további szereplők a hadurak, a nemzetközi terrorszervezetek és a kereskedők is.

A VÉNEK TANÁCSA

A 2005-ös parlamenti választások után kirobbanó politikai erőszak miatt Etiópiában ellenzéki vezetőket ítéltek életfogytiglani börtönbüntetésre. Olyan bűnökért ítélték el őket, mint árulás, az alkotmány megsértése és lázadás szítása.

Etiópiai vének egy csoportja, Ephraim Isaac professzor vezetésével kiemelkedő szerepet játszott a hagyományos konfliktus-kezelési mechanizmusokban, a kormány és az ellenzék között való közvetítés és a problémák megoldása során. Megalakította a „Shimaglewoch”-t, azaz a Vének Tanácsát. Ez az etióp társadalom 25 prominens tagját foglalja magában, köztük a híres futót, Hailé Gebre-Szelasszié-t, egy 7 évre bebörtönzött nőt, az etióp Ügyvédi Kamara elnökét, vallási vezetőket, veterán újságírókat, régi parlamenti képviselőket és nyugdíjazott nagyköveteket. A Vének koalíciója pártatlan közvetítő csoportként kérte fel a kormányt arra, hogy dolgozzon együtt a hagyományos vének csoportjával azért, hogy megszabaduljanak a felesleges negatív hangulattól és konfliktustól. A kilencvenes évek elején Etiópia egy poszt-konfliktusos átmeneti állapotban volt, több évtizedes polgárháború, és kívülről szított interetatikus háború és forradalmi felkelés után. Ahhoz, hogy egy ilyen szituáció demokratikus fejlődésbe alakuljon át, a politikai berendezkedésnek a befogadáson, a megosztott felelősségen, a mindenkit megillető biztonságon, bizalmon és legitimáción kell alapulnia. A mélyen gyökerező nemzeti béketeremtés és a múlt sebeinek begyógyítása kulcsfontosságú kérdések. Egy fontos beszédében Prof. Ephraim Isaac, a Vének Tanácsának vezetője arról beszélt, hogy a kilencvenes évek eleji történelmi helyzetben Etiópiában hiányzott egy kulcsfontosságú tényező: a nemzeti megbékélés. Ennek hiánya továbbra is kísérti az etióp politikai életet. A vének közvetítése, a megbocsátás és a megbékélés hozzátartoznak az etióp kultúra, történelem és tradíció kiemelt értékeihez.

Ennek a kulturális gyakorlatnak a szellemében Prof. Ephraim és kollégái tettek egy próbát, ahol a hatalommal bíró diplomáciának nem sikerült biztosítani, hogy elfogadják a kormányzó párt és az ellenzék, a Koalíció az Egységért és Demokráciáért (CUD) egységét a párbeszéd és megbocsátás útján, bár számos akadály és jogi vita volt az odáig vezető úton.

A probléma Etiópia politika történelmében gyökerezik. Amióta a több évszázados feudális monarchiát 1974-ben felváltotta a baloldali militarista kormányzat, az etióp politikai színtéren példa nélküli erőszak és teljesen polarizált radikális ideológia jelent meg.

A vének fegyvertelen személyek, akik békés eszközök alkalmazásával kötelezték el magukat a közösségek szolgálatára. Azonban magas szintű erkölcsi elvek birtokában vannak, melyek autoritást biztosítanak számukra. A meggyőzés erőszakmentes erejével konfrontálódnak a vezetőkkel.

Beszédében Prof. Ephraim ezt az erőt a következőképpen vette számba:

A tradicionális vének (1) Istentől félnek, nem az emberektől, vagy a vezetőktől; (2) tisztelik a vezetőket és az embereket, bármilyen legyen is a társadalmi, etnikai, vallási státuszuk; (3) korlátlan nyugalommal és figyelési képességgel rendelkeznek, melyet sohasem adnak föl, és nem várnak eredményt egyik napról a másikra; (4) udvariasan beszélnek, nem használnak haragos és támadó nyelvezetet; (5) alázatosak, őszinték és toleránsak; (6) nem engednek teret magukban a gyűlöletnek,

szeretik az embereket és együtt éreznek szenvedéseikkel; (7) mélyen ismerik és értik tárgyukat; (8) függetlenek, és nem fogják senki pártját; (9) keményen dolgoznak – kevesebbet alszanak; (10) bölcsék és józan ítélőképességgel rendelkeznek, hiszik és remélik, hogy a végén minden jóra fordul (*Africa Confidential 1995. Tekle, 1996*).

A szervezet létrehozása örömet váltott ki a nemzetközi közösségben. Az Európai Unió Bizottsága részéről Louis Michel úgy tekintett rá, „mint a megbékélés politikai jelére” és azt állította: „Ez az eredmény nem lett volna lehetséges a Vének Tanácsának kitartó erőfeszítése nélkül, akik közvetítőkként működtek közre, és mindkét oldal akarata nélkül, akik az ország javát szolgálták”. Jelentősen hozzájárult a politikai ellentétek békés rendezéséhez és a jog uralmának elismeréséhez, hogy a CUD belső parlamenti ellenzéke elfogadta a választások révén leszavazott vezetőik menesztését, melyet a többi politikai csoport is üdvözölt.

Az ellenzéki vezetők aláírtak egy bocsánatkérő levelet, elnézést kérve az etióp kormánytól és az emberektől, közös felelősséget vállalva a hibákért és a 2005 májusában zajló parlamentáris választásokat követő erőszakért. A kormány megbocsátott nekik remélve, hogy ez a megbocsátás egy második esélyről szóló üzenetet közvetít az ember felé, amennyiben ezt keresik (*R. Conwell, Ethiopia and Eritrea: Africa Security Review of 2000*).[...]

Afrika szarván vannak ősi, hagyományos békéltetési eljárások, a megbocsátás és a vének közbenjárása. Sokan vélekednek úgy, hogy a sajátosan helyi, konfliktusmegoldó, hagyományos Vének Tanácsát a lehető leghamarabb meg kell alapítani helyi, nemzeti és regionális szinteken.

A fenti javaslat megvalósítása érdekében szükség van a következő alulról felfelé építkező békejavaslat alkalmazására:

1. A Vezetők Tanácsának megalapítására, melyben helyet kapnak a társadalom legprominensebb tagjai, a tradicionális és vallási vezetők, a nők és fiatalok társulásainak vezetői, az ügyvédi kamarák és a veterán újságírók.
A Vének Tanácsának tagjainak nem pártos közvetítőknek kell lenniük, hanem olyanoknak, akik gyorsan és mindkét fél számára elfogadható módon foglalkoznak egy ügygel, alkalmazva a hagyományos problémamegoldó módszereket.
A hagyományos közvetítés hatékony a személyek és közösségek közti összeütközések kezelésében.
2. Szükséges, hogy Afrika szarván az alapfokú oktatástól kezdve a középiszkoláig kezdeményezzék és elindítsák a békeoktatást annak érdekében, hogy egészséges, toleráns, értelmes és békés új generációk jöhessenek létre.
3. Afrika szarva etnikailag, vallásilag, kulturálisan és földrajzilag diverzifikált országainak szükségük van egy nemzeti föderatív öngazgatási rendszer kialakítására annak érdekében, hogy kezeljék az államon belüli és államok közötti konfliktusokat a régióban.

Ezt a megközelítést a viták rendezésének legalapvetőbb szintjein lehet használni, ahol földről, vízről, legelőkről, halászati jogokról, házastársi és házassági problémákról, örökségről, tulajdonjogokról, gyilkosságról, a hozományról, marhatolvajokról, lopásról, nemi erőszakról, útonállásról és etnikumközi és vallási konfliktusokról van szó.

EGY HATÉKONY BÉKEÉPÍTÉSI MECHANIZMUS SZÜKSÉGESSÉGE

Az államon belüli konfliktus a térségben egyértelműen államok közti konfliktussá fejlődött. Kiterjedt regionális szintre, és ezen felül a nemzetközi erők beavatkozását vonta maga után (pl. az ENSZ Etiópia és Eritrea részére nyújtott monitoringja, United Nations Monitoring for Ethiopia and Eritrea, az UNMEE, esetében a két ország határán. A felszabadító háborúk Etiópián belül, Etiópia háborúja Szomáliával 1997 és 1998 között, majd 1998-tól 2000-ig Eritreával, néhány példa az interetatikus konfliktusokra a régióban). (*David Hunny, Summer 2008, Vol. 7*)

1993 márciusában, egy nagy hagyományos vallásos ünnep alkalmával, a *boranák* áldásukat adták egy békejavaslatra az *aborékkal* és 14 másik etnikai csoporttal, magában foglalva a *konzókat*, a *szemájokat*, a *hammereket* és a *daznecseket*, akikkel az Omo-völgyben és annak környékén harcoltak, Etiópia déli részén, közel a kenyai határhoz. Egy évvel később a boranák szintén kötöttek egy megállapodást szomáliai ellenségeikkel, a *garrikkal*. A források és legelők körül zaljó erőszak évei után, és azt követően, hogy minden, a kormányhoz intézett kérés visszhang nélkül maradt és nem kapott pozitív választ, az aborék és hammerék idősei úgy döntöttek, hogy ideje találkozni a boranák véneivel, hogy igazságosan és egyenlően rendezzék a konfliktust. Az első találkozó sikerét mutatja, hogy 1993 januárjában a tíz aborét megkereső fiatal boranával megtárgyalták a békemegállapodás részleteit. Mindeközben a béke előzményeként a teljes állatállomány számára szabad elérést biztosítottak a borana és más területek közti ütközőzónához.

Aztán megállapodtak abban, hogy a boranák és aborék közti béke nem lehet teljes, ha nem vonják be az összes érintett felet. Mind a 14 etnikai csoport meghívást kapott a kulcsfontosságú végső közgyűlésre az aborék földjén. A találkozóra 1993 márciusban került sor, Gonderabában, az abori nép hagyományos vallási központjában. A békekonferencia megerősítette azt a két alapelvet, melyekhez a régióban megteremtendő béke érdekében ragaszkodtak: az első, melyben az aborék és a többi etnikai csoport is egyetértett, hogy az aboréknak továbbra is megmaradnak a tradicionális jogaik a földjeik felett. A tradicionális föld feletti jog nem az abszolút tulajdonjogot, hanem a használati jogot jelentette. Másodsorban, a boranák elfogadták, hogy minden versengő csoportnak és az ő állataiknak elidegeníthetetlen joga van a túlélésre. (*Traditional Forms of Reconciliation in the Horn of Africa. David H. Shinn Brown University, and U.S. Institute of Peace March, 2005*)